

Klager fremdeles ogſaa, at det ikke er lykkes at give Beſtillingsſtillet for de mindre Embedsmænd ſaa fylbtigt, ſom Regjeringen onſkede det. For mit eget Bedkommende vil jeg bemærke, at jeg naturligviis ikke kan være tilfredsſtillet fuldt ved den Subſtitution, der vil ſke af et mindre Pandſerſkib iſtedetfor det af mig forlangte ſtærkere, men fuldt ſaa betydningſløs, ſom den ærede Ordfører vil gjøre den til, er heller ikke den Indrømmelſe, Flertallet har gjort. Saaledes ſom Folkethinget hidtil har ſtillet ſig, maatte Regjeringen ikke anſkaffe Sømateriel, hvis Værdi gik ud over 2½ Mill. Kr., men for det Beløb antager jeg ikke, at man kan tilveiebringe noget fyldeſgjørende Kampſkib. Der er ikke tidligere kommet nogen Antydning, der havde nogenſomhelſt Autoritet fra Flertallet i dette Hing, af at det vilde gaa videre end til Sømateriel, ſom ikke maatte gaa ud over 2½ Mill. Kr.; der er ikke kommet nogen Antydning, ſom havde nogen Autoritet, gentager jeg, af, at Flertallet vilde gaa videre. Naar derfor Flertallet nu gaar ind paa en Forandring af den tidligere foreſlaaede Bevilling af indtil 2½ Mill. Kr. til en Bevilling paa 3 Mill. Kr., ſaa maa jeg mene, at der derigjennem er gjort et temmelig betydningſfuldt Skridt, idet det vil blive muligt for en Sum af omtrentlig denne Størrelſe at tilveiebringe et brugeligt Skib. Det er en Selvfølge — hvad jeg ogſaa har nævnt i min Skrivelse — at da detaillerede Planer og Overſlag ikke ere tilveiebragte, kan jeg ikke ſvare for, at Prisen vil holde ſig nøiagtig til 3 Mill. Kr., men efter min Skrivelse og efter det, at der ikke er ſket nogen Indvending derimod, og navnlig deraf, at det tidligere brugte Udtryk: ſom ikke maa overſtige den nævnte Sum, er faldet ud, maa jeg gaa ud fra, at Flertallet ogſaa finder det billigt, at Beløbet kan blive noget over 3 Mill. Kr., og for en ſaadan Sum vil det være muligt at tilveiebringe et brugbart Krigſkib, et ſaadant mindre Pandſerſkib, ſom er paatænkt i Forſlag til Lov om Forſvarsveſenets Fremme. Jeg ſkal med et Par Ord komme ind paa, at naar der i Betænkningen er ſagt, at der for 2 Aar ſiden er udtalt fra Marineminifterens Side, at Prisen for et ſaadant Skib vilde være noget under 3 Mill., medens jeg nu mener, at Befoſtningen vil være noget over 3 Mill. Kr., er det i og for ſig overmaade naturligt. Dengang vidſte jeg ikke nøiagtig, hvad „Lordenſkjold“ vilde koſte; det har ſenere viiſt ſig, at den Sum, der var anſlaet, vil blive overſkreden med godt og vel 150,000 Kr., hvilket iſær er foraarſaget ved det dyrere Torpedomateriel og de forſkjellige Hjælpemaſtiner, ſom man ikke tidligere havde paatænkt. Tøvrigt ſtod det mig for 2 Aar ſiden heller ikke i den Grad ſom nu klart, at det var nødvendigt at forøge Farten paa et ſaadant nyt Skib; men naar man i alle andre Mariner forøger Farten baade paa Pandſerſkibe og andre Skibe, ſaaledes at mange

Pandſerſkibe i andre Mariner have en ſtørre Fart end vore, er det ogſaa nødvendigt for os at holde Skridt dermed. Dette begrundet fuldkommen den Forandring, der er ſket i mine Udtalelſer i 1880 og nu. Men imidlertid — jeg gentager det — jeg mener, at der er en virkelig Betydning i den Indrømmelſe, Flertallet har gjort, ſaaledes at jeg, uagtet jeg ſelvfølgelig langt hellere vilde have begyndt paa Bygningen af et større Pandſerſkib ſom „Helgoland“, dog tror nu at kunne forøge Flaaden med et Skib, ſom ogſaa vil have megen Værdi for den. — Skjøndt Regjeringen, ſom jeg tidligere udtalte, ikke kan anſe Flertallets Forſlag for ſærlig tilfredsſtillende, har den jo ſtadigt udtalt, at den ikke for ſit Bedkommende vilde lægge nogen Hindring i veien for en Løsning, hvorom de to Hing maatte blive enige, og Regjeringen vil derfor heller ikke unblade at indſtille til allerhøieſte Stadſættelſe en Finantslov, hvad enten denne bliver ſaaledes, ſom Mindretallet har foreſlaaet, eller — hvad der jo er overveiende Sandsynlighed for — ſaaledes, ſom Flertallet har foreſlaaet den.

Thouſen: Den ærede Ordfører for Forſlagsſtillerne, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holſtein), er en ſaa ſtor Behandighedskunſtner i at viſe den ſamme Sag i veglende Belysning, at det har gjort et veglgørende Indtryk paa mig at ſaae de af ham ſtillede Forſlag kort efter motiverede af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ſte Valgkreds (Rineſtad) og motiverede paa den Maade, ſom jeg ogſaa havde ventet ſaavel efter Endringsforſlagenes Ord ſom efter, hvad der ſaar i Betænkningen. Det ſiſt omtalte ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ſte Valgkreds gjorde et lille Sip til fraværende Fællesudvalgs-Medlemmer i Landsthinget, der have indtaget en Minoritetsſtilling anderledes end hans, men jeg vil overlade til diſſe, hvis de maatte finde det nødvendigt, at afgjøre det med ham. Den Udtalelſe, ſom jeg nu agter at fremkomme med, ſkal jeg indſkrænke til kun at være min rent perſonlige, individuelle Mening, til at være, om de Herrer ſaa ville, en Medgjørelſe for min perſonlige Stilling overfor den foreliggende Sag.

Under den Strid, der har været i flere Aar om Finantsloven, har jeg ſtedſe onſket en Løsning, der var lige henſynsfuld mod begge Parter, ſaaledes at den kunde danne et Udgangspunkt for en ny Forhandlingsſtid. I de foregaaende Aar har jeg imidlertid ikke ſet nogen Mulighed til, at en ſaadan Løsning ſkulde kunne naas; jeg har ikke ſet nogen Mulighed dertil ſaavel paa Grund af Indholdet ſom paa Grund af Formen af de Fordringer, der fremkom fra Folkethingets Flertals Side. Men allerede fra det Dieblit, Finantslovsforhandlingerne iaar toge deres Begyndelſe, har jeg ſet en Mulighed til en ſaadan Løsning. Jeg erkjender, og jeg udtaler det med Glæde, thi